



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 64/12
17.01.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву П.Ј. из Б., чији је пуномоћник Ј.Б., адвокат из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 7 У 10442/2010 од 25.11.2011. године, уз учешће противне странке Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 17.01.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба П.Ј., из Б., поднета против решења Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије број 112-33-167/2 од 09.09.2011. године, којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против решења Републичког хидрометеоролошког завода број 112-33-167 од 23.08.2011. године, као неоснован и потврђено решење првостепеног органа. Наведеним првостепеним решењем од 23.08.2011. године, ставом првим диспозитива, одређено је да тужиоцу престаје радни однос дана 09.08.2011. године, а ставом другим диспозитива да тужилац има право на плату у трајању од шест месеци коју је имао у време када му је престао радни однос.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац указује да је том пресудом повређен Закон о радним односима у државним органима као и правила поступка од утицаја на решење ствари. Понављајући наводе из тужбе, истиче да се тужени орган није бавио утврђивањем радних места на која би тужилац могао бити распоређен, већ је само констатовао да му је престао радни однос с обзиром да је решењем Владе разрешен дужности. Тек накнадно, по приговору, наведено је да због пропуста у раду тужилац не може бити распоређен ни на једно друго радно место. Сматра да је суд у побијаној пресуди погрешно тумачио одредбу члана 70. Закона о радним односима у државним органима као дискреционо право туженог. Истиче да је у току поступка пред Управним судом доставио доказ на околност да је могао бити распоређен на друго радно место, обзиром да је тужени непосредно по његовом отпуштању расписао конкурс за попуњавање радних места која одговарају тужиочевој стручној спреми и искуству. Сматра да је Управни суд приликом доношења оспорене пресуде поступио противно члану 33. Закона о управним споровима и да је био дужан да одржавањем усмене јавне расправе омогући тужиоцу да учествује у поступку и заштити своје интересе. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду тако што ће тужбу уважити и поништити оспорено решење или да исту укине и предмет врати на поновни поступак.

Противна странка, Републички хидрометеоролошки завод Републике Србије, у одговору на захтев, понављајући разлоге из оспореног решења и одговора на тужбу, наводи да је побијана пресуда у свему правилна и на закону заснована, и предлаже да Врховни касациони суд захтев одбије као неоснован.

У поступку претходног испитивања поднетог захтева, Врховни касациони суд је нашао да је оспорено решење, чија је законитост цењена побијаном пресудом, донео директор Републичког хидрометеоролошког завода, на основу члана 140. Закона о државним службеницима и члана 71. ст. 3. и 4. Закона о радним односима у државним органима ("Сл. гласник РС" 48/91... 79/05), по приговору поднетом против решења директора Републичког хидрометеоролошког завода, које је донето на основу члана 179. став 1. Закона о државним службеницима и члана 70. став 2. Закона о радним односима у државним органима. Одредбом члана 71. став 2. Закона о радним односима у државним органима је прописано да против сваког решења или другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама запослени односно постављено лице има право да поднесе приговор. Према ставу 3. истог члана закона, приговор се подноси функционеру који руководи државним органом у року од осам дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о приговору одлучи у року од 15 дана од дана

подношења приговора. Одредбом члана 71. став 4. Закона о радним односима у државним органима је прописано да, разматрајући поднети приговор, функционер преиспитује своју одлуку и може је изменити или допунити. То значи да је наведеним одредбама Закона о радним односима у државним органима за одлучивање по приговору предвиђена надлежност истог органа. Чланом 216. Закона о општем управном поступку је прописано да се за решавање у другом степену не може утврђивати надлежност у оквиру органа који је у управној ствари решавао у првом степену. Стога Врховни касациони суд налази да решавање директора Републичког хидрометеоролошког завода по приговору из члана 71. став 2. Закона о радним односима у државним органима представља једностепено одлучивање, јер је о приговору одлучивао исти орган који је донео и првостепено решење, а не неки други непосредно виши орган. Према томе приговор се због наведених прописа не може сматрати жалбом као деволутивним правним средством у управном поступку, па ни одлука по приговору другостепеним управним актом. Чланом 49. став 1. Закона о управним споровима је прописано да против правноснажне одлуке Управног суда странка и надлежни јавни тужилац могу да поднесу Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке. Чланом 49. став 2. тачка 3. истог закона је прописано да захтев може да се поднесе у стварима у којима је у управном поступку била искључена жалба. Са изнетих разлога дозвољен је захтев за преиспитивање судске одлуке против правноснажне одлуке Управног суда донете у управном спору о оцени законитости решења директора Републичког хидрометеоролошког завода по приговору из члана 71. ст. 2. Закона о радним односима у државним органима.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде тужени орган је правилно оспореним решењем одбио приговор тужиоца изјављен против решења директора Републичког хидрометеоролошког завода, број 112-33-167 од 23.08.2011. године, које је донето на основу члана 179. став 1. Закона о државним службеницима и члана 70. став 2. Закона о радним односима у државним органима, а којим је одређено да тужиоцу престаје радни однос дана 09.08.2011. године, са правом на плату у трајању од шест месеци коју је имао у време престанка радног односа. Ово из разлога што је тужилац решењем Владе 24 бр. 119-6383/2011 од 18.08.2011. године, разрешен дужности помоћника директора Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије – Сектора за заједничке службе, почев од 09.08.2011. године, па како је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења правилно утврђено да због пропуста у раду тужиоца у Одељењу за материјално-финансијске послове и књиговодство, које је било у саставу сектора за заједничке службе чији је био руководиоца, тужилац не може бити распоређен ни на једно друго место у заводу у одељењу за материјално-финансијско пословање, нити на радном месту руководиоца групе за интерну ревизију, због забране прописане чланом 20. Правилника о заједничким критеријумима за организовање и стандардима и метеоролошким упутствима за поступање интерне ревизије у јавном сектору ("Сл. гласник РС" 82/07), Управни суд је оценио да је оспорено решење донето правилном применом члана 70. став 2. Закона о радним односима у државним органима. Код изнетог се, по оцени Управног суда, неосновано тужбом указује да је сагласно члану 65. став 4. Закона о радним односима у државним органима прво требало да се донесе решење којим се утврђује да је тужилац остао нераспоређен, па тек након тога решење о престанку радног односа, јер решење о разрешењу тужиоца дужности помоћника директора Републичког хидрометеоролошког завода, није донето због смањења броја запослених односно постављених лица нити услед промена у организацији методу рада органа односно услед смањења обима и укидања послова код туженог. Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је та пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање садржано у оспореном решењу и списима предмета. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности који су могли бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је Управни суд погрешно тумачио члан 70. Закона о радним односима у државним органима, као дискреционо право туженог, па налази да су ови наводи неосновани. Наиме, чланом 70. став 1. Закона о радним односима у државним органима ("Сл. гласник РС" 48/91... 79/05), је прописано да се изабрано лице на сталној функцији које буде разрешено функције и постављено лице које по истеку мандата не буде поново постављено или које у току трајања мандата буде разрешено могу распоредити на радна места у истом органу која одговарају њиховој стручној спреми и радним способностима. Дакле, наведеном законском одредбом је распоређивање ових лица у истом органу након престанка функције односно мандата на радна места која одговарају њиховој стручној спреми и радној способности, прописано као могућност, али не и као обавеза државног органа. Како је тужени у образложењу оспореног решења дао јасне и одређене разлоге којима се приликом доношења решења руководио, Врховни касациони суд налази да је правилно Управни суд у побијаној пресуди закључио да је оспорено решење донето правилном применом одредби члана 70. ст. 1. и 2. Закона о радним односима у државним органима.

Цењени су наводи захтева да је Управни суд повредио правила поступка тиме што није одржао јавну расправу, па Врховни касациони суд налази да су ови наводи неосновани. Ово из разлога што се Управни суд при решавању по тужби позвао на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл.

Суд при решавању по тужби позвао на одредбу члана 55. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану. Имајући у виду да је Управни суд правилно нашао да су одлучне чињенице у управном поступку утврђене потпуно и да пружају поуздан основ за оцену законитости оспореног решења, по налажењу овога суда, тиме што јавна расправа није одржана нису повређена правила поступка која су од битног утицаја на решење ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да ни остали наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, која је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 17.01.2013. године, Узп 64/12

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.